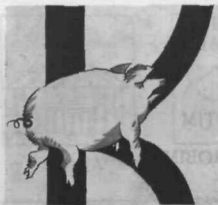

Po Feliksu Timmermansu Ivan Čampa.

o je dobri Bogec ustvaril živali, so bile še vse gole. Toda še tistega dne je sklenil, da jih s pomočjo angelov pobarva in obleče vsako na svoj način in njej primerno. Vse so pridno stale v urejeni vrsti in potrpežljivo čakale, da pride vrsta nanje. Prašič pa, ki je bil že od vsega začetka požrešen, je ušel iz vrste in jo popihal v gozd. Ondi je začel vohati po zemlji, cmokati in se gostiti z nežnimi in sočnimi koreninicami. Ko se je do dobra nažrl, je legel na hrbet in zaspal.

Šele ko je sonce zašlo, se je zbudil in se nenadoma spomnil na oblačenje živali. Drvel je proti kraju, kjer se je to godilo. In prišlo mu je naproti mnogo živali, ki so bile lepo oblečene in na različne načine pobarvane, da je bilo mogoče vsako spoznati.

Ovca je nosila belo srajčko iz nakodrane volne, osel je imel sivo obleko, na hrbtu pa narisane rjave križe. Lev je bil odet v grivo, ki je bila podobna palmi, krava je bila belo in rjavo lisasta, tiger pa enakomerno marogast, na levi in na desni enako. Pes je imel dlako, kakršno si je izvolil: ta je bila kratka, druga dolga. Koza je imela bradico kakor mestni pisarček in petelin toliko lepega perja, da sam ni vedel kam z njim. In ptiči, vsi ptiči — tako lepo bi človek še sanjati ne mogel, kakor so bili ti oblečeni!

Prašič se je požuril, da bi tudi on dobil tako obleko. Na vso sapo je pritekel na zapuščen kraj.

Toda joj, kako se je dobri Bog prestrašil, ko se je prašič kar gol pripodil tja! Pravkar je bil namreč že sedel s svojimi angeli na svetel oblak, da bi odjadral v nebo, in škatlica za barvice z zabojem za obleko vred je bila popolnoma prazna, tako prazna kakor votel lonec.

Plosknil je z rokami. Kaj pa zdaj?

»Prekasno si prišel,« je dejal ljubi Bogec prašičku. »Le poglej škatlo za barvice! Še s povečevalnim steklom ne bi več našel v njej najmanjše kapljice! Celo čopiče smo izmili in porabili vso obleko. Joj, ti sam letaš zdaj gol! Zakaj si ušel iz vrste!« En angel se je že uprl z ramami v oblak, da bi ga premaknil, toda prašič je začel tuliti in kruliti, tuliti — za božjo voljo! — tako jadikujoče, da se mu je rilec strašno podaljšal in da oči sploh ni bilo več videti. Dobri Bog je kar prebledel. Tako rad bi mu bil pomagal, posebno še zaradi tega, ker je nenadoma postal tako ostuden. Vstal je in pomislil.

Prašič pa je kar naprej kričal: »Gol sem, jaz edini sem gol! In niti enega okraska nimam na telesu! In vendar bi bil že z najmanjšim zadovoljen!« Dobremu Bogu se je siromak zasmilil.

»Sem pridi!« je velel prašiču, vzela škarje kodralke, s katerimi je kodral ovco in druge živali, jih segrel na prvi zvezdi, ki je vzcvela na sinjem nebu, in napravil iz vitkega repa krasen, trajen kodrček.

»Več ne morem napraviti,« je dejal dobri Bog, »kajti nog ti ne morem skodirati.«

In prašič si je ogledal svoj repek in zazdel se mu je tako lep, da je zakrulil od veselja in se kar odebil zaradi tega in da še danes hodi samo po prstih, kakor bogata gospodična v novih čevljkah.